

Forfatter: Udrag fra Fjorten eventyr og fortællinger

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 244.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365358352/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

dadlede Ingemann for sin afhængighed af Hoffmann. *Noveller* oversattes i sin helhed til svensk, *Vandløbet, Den levende Døde, Corsicaneren* til tysk, karakteristisk nok af digterkollegaen Fouqué, der i denne periode ligesom Ingemann herhjemme almindeligvis regnedes for en håbløst antikveret romantiker. Af de senere samlinger oversattes i samtiden kun enkelte stykker.

Ingemann svarede ikke offentligt på den bløde danske kritik af kortprosasamlingerne. I sine breve kommenterede han dem selvfølgelig, og en enkelt gang bliver forsvaret for det såkaldt overnaturliges inddragelse i det virkelige liv begrundet i Ingemanns hele livsanskuelse (*Breve til H.C. Andersen* s. 313f). Her formulerer han sin bekendelse til den »Livspoesie, der lader alle Verdner og Naturer flyde sammen i en ubegrænset Heelhed« – en ægte romantisk tanke, som det godt kan virke overraskende at finde så sent som i 1847, hvad Ingemann selv var klar over. Men han fastholdt sin romantiske protest midt i biedermeieridyllen.

I litteraturen om Ingemann har hans kortere fortællinger og eventyr meget længe fået en noget stedmoderlig behandling; de omtales som regel meget kort og ofte lidt nedladende. Denne behandling kan skyldes, at de fantastiske fortællinger i særlig høj grad modsiger billedet af Ingemann som den barnligt naive digter, der havde sin styrke i morgen- og aftensangene for børn og i de historiske romaner, der efterhånden blev regnet for dreugebøger. De voldsomme sammenstød mellem hverdagslivet og den oftest demoniske ånderverden passer heller ikke med opfattelsen af den danske guldalderlitteratur som gennemgående »sund« og velafbalanceret, fjernt fra farlige ekstremer (i modsætning til den tyske romantik, hvorfra den havde sit udspring). Først i de senere år er Ingemanns korte prosafortællinger gjort til genstand for udførlige behandlinger, der især har interesseret sig for de fantastiske fortællingers fremstilling af den splittede personlighed og deres tvivl om virkelighedens egentlige beskaffenhed.

Tekstform

Ingemanns eventyr og fortællinger optrykkes her efter de forskellige originaludgaver. Kun til *Den Fremmede* og *Pulcinellen* er der bevaret manuskripter af Ingemann selv; de findes begge på Det kongelige